

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžfk/64/2019
Identifikačné číslo spisu: 5018200195
Dátum vydania rozhodnutia: 10.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5018200195.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: V K T spol. s r.o., Karpatské námestie 10A, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Evou Horniakovou, advokátkou, Kozačeka 6, Zvolen, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 101083780/2018 zo dňa 4. júna 2018 a rozhodnutia č. 101083708/2018 zo dňa 4. júna 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/92/2018-79 zo dňa 27. marca 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 190 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žaloby žalobcu, ktorými sa domáhal preskúmania a zrušenia 1) rozhodnutia žalovaného č. 101083780/2018 zo dňa 04.06.2018, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej aj „správca dane“) č. 100340608/2018 zo dňa 12.02.2018, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 57.970,63 € na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie november 2014, 2) rozhodnutia žalovaného č. 101085708/2018 zo dňa 04.06.2018, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 100340319/2018 zo dňa 12.02.2018, ktorým podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 71.509,93 € na DPH za zdaňovacie obdobie október 2014. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP.

2. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že správca dane vydal rozhodnutia vo vyrubovacom konaní na základne zistení z daňovej kontroly DPH za zdaňovacie obdobie január až december 2014, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 102300698/2017 zo dňa 06.11.2017, ktorý bol

spolu s výzvou číslo 102307628/2017 zo dňa 06.11.2017 žalobcovi doručený dňa 13.09.2016.

3. Krajský súd uviedol, že správca dane daňovou kontrolou zistil, že daňový subjekt si v kontrolovanom zdaňovacom období október 2014 uplatnil právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od dodávateľa STAVING PRO s. r. o. Na základe tejto skutočnosti správca dane požiadal subjekt STAVING PR s. r. o. (právneho nástupcu za zaniknutý daňový subjekt STAVING PRO s. r. o.) a V K T spol. s r. o. o predloženie dokladov a zároveň predvolal bývalých konateľov spoločnosti STAVING PRO s. r. o. J. M. a H. J., a bývalého konateľa spoločnosti STAVING PR s. r. o. A. J.. V priebehu daňovej kontroly neboli predložené žiadne doklady od spoločnosti STAVING PRO s.r.o. a k svedeckým výpovediam sa dostavil len svedok J. M.. Predmetom fakturácie boli služby, na základe zmluvy o sprostredkovaní. Na výzvu správcu dane predložil žalobca nepodpísanú sprostredkovateľskú zmluvu zo dňa 31.03.2014, kde v článku III. bola uvedená odmena za sprostredkovanie vo výške odmeny za sprostredkovanie 90 % z každej fakturácie záujemcu mandantovi, ktorého sprostredkovateľ pre záujemcu sprostredkoval, pričom sprostredkovaním je v súlade s článkom III. ods. 1 tejto zmluvy už príležitosť uzavrieť s treťou osobou zmluvu. Zároveň v sprostredkovateľskej zmluve uzavretej medzi žalobcom ako sprostredkovateľom a spoločnosťou K plus s.r.o. ako záujemcom takmer identickej so zmluvou zo dňa 31.03.2014 bola dohodnutá výška odmeny za sprostredkovanie vo výške 80 % z každej fakturácie záujemcu mandantovi, ktorého sprostredkovateľ pre záujemcu sprostredkoval, pričom sprostredkovaním bola v súlade s článkom III. ods. 1 tejto zmluvy už príležitosť uzavrieť s treťou osobou zmluvu. Podkladmi pre vystavenie faktúr za služby sprostredkovania medzi spoločnosťou STAVING PRO s. r. o. a žalobcom boli fakturácie na základe vystavených faktúr spoločnosťou K plus s.r.o. odberateľom žalobcu pre jednotlivých mandantov, prijímateľov finančných sprostredkovateľov z Fondov Európskej únie.

4. Svedok J. M. sa v svedeckej výpovedi zo dňa 20.06.2017 nevedel presne vyjadriť k predmetu zmluvy so spoločnosťou V K T spol. s r.o., nebol si istý, či sa jednalo o sprostredkovanie alebo poradenstvo. Správca dane zistil, že jediným konateľom a spoločníkom spoločnosti V K T spol. s r.o. je H. Ľ. F., ktorý bol zároveň v období od 14.07.2010 do 08.09.2016 jediným spoločníkom a konateľom K plus spol. s.r.o.. Z tohto dôvodu správca dane konštatoval, že uvedené daňové subjekty boli personálne prepojené, mali v predmete podnikania sprostredkovateľskú činnosť v kontrolovanom zdaňovacom období a mali uzavreté sprostredkovateľské zmluvy v obchodných vzťahoch: V K T spol. s.r.o. a K plus s.r.o., V K T spol. s.r.o. a STAVING PR s.r.o., V K T spol. s.r.o. a STAVING s.r.o., STAVING PR s.r.o. a H. Ľ. F.. Správca dane z podkladov získaných z preverovania v daňových kontrolách iných kontrolných skupín, u daňového subjektu K plus s.r.o., ktorá sa zamerala na preverenie zdaniteľných plnení u daňových subjektov, ktoré žiadali o finančný príspevok z eurofondov zistil, že preverované daňové subjekty sa k vzniku obchodnej spolupráce na projektoch s daňovým subjektom K plus spol. s.r.o. vyjadрили tak, že ich obchodná spolupráca vznikla na základe pracovnej alebo osobnej známosti s H. F. a nie na základe sprostredkovania spoločnosťou STAVING PRO s.r.o. alebo STAVING PR s.r.o., pričom uvedené potvrdili aj zástupcovia spoločnosti Arrow Business Consulting, s.r.o., TEAM AGRO, s.r.o., MOLDA stavebná firma, s.r.o., to znamená všetky spoločnosti, ktoré mala osloviť spoločnosť STAVING PRO s.r.o. ako potenciálnych zákazníkov spoločnosti H. F.. Rovnako sa k vzniku obchodnej spolupráce vyjadril aj daňový subjekt B & J Finance s.r.o.

5. Správca dane konštatoval, že z predloženej nepodpísanej sprostredkovateľskej zmluvy nevyplývala žiadna súvislosť medzi službami sprostredkovania a odôvodnenou potrebou uzatvorenia takejto zmluvy s daňovým subjektom V K T spol. s.r.o. a zdaniteľné plnenie medzi daňovými subjektmi STAVING PRO s.r.o. a V K T spol. s.r.o. nevystihovali reálnu podstatu a ekonomický účel zdaniteľného plnenia, pretože boli vystavené len formálne bez ekonomického opodstatnenia. Správca dane ich považoval za fiktívne, neodrážajúce skutkový stav a predstavujúce znaky podvodného konania.

6. V zákone stanovenej lehote podal žalobca na Krajskom súde v Banskej Bystrici dve žaloby o preskúmanie a zrušenie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 101083780/2018 zo dňa 04.06.2018 a č. 101085708/2018 zo dňa 04.06.2018. Krajský súd uznesením č.k. 23S/92/2018-46 zo dňa 08.11.2018 podľa ust. § 65 ods. 1 SSP spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 23S/92/2018 a

23S/93/2018 s tým, že spoločné konanie viedol pod sp. zn. 23S/92/2018.

7. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd žalobnú námietku, ktorou žalobca spochybnil existenciu poverenia konkrétneho zamestnanca žalovaného na podpis napadnutých rozhodnutí, pretože v zmysle zákona č. 333/2001 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podpisového poriadku Finančnej správy a čl. III. ods. 3 organizačného poriadku Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky možno všetky napadnuté rozhodnutia správcu dane ako aj žalovaného považovať za podpísané oprávnenou osobou.

8. Námietku žalobcu, že žalovaný nebral do úvahy skutočnosť, že spoločnosť STAVING PR s.r.o. bola právnym nástupcom spoločnosti STAVING PRO s.r.o. a teda vstúpila do všetkých práv a povinností svojho právneho predchodcu, teda i všetky zmluvy, ktoré boli zaniknutosťou spoločnosťou uzatvorené zaväzovali aj nástupnícku spoločnosť, vyhodnotil krajský súd rovnako za nedôvodnú, pretože po preskúmaní nepodpísanej sprostredkovateľskej zmluvy medzi spoločnosťou STAVING PRO s.r.o. a žalobcom správca dane zistil, že identifikačné údaje STAVING PRO s.r.o. (IČO, DIČ) nie sú správne, pretože patria spoločnosti STAVING PR s.r.o. Krajský súd mal za to, že táto zmluva nemohla byť podkladom pre fakturáciu, ako tvrdil žalobca a stotožnil sa so záverom žalovaného, že žalobca nepreukázal existenciu platného právneho zmluvného vzťahu so spoločnosťou STAVING PRO s.r.o., na základe ktorého boli fakturované služby sprostredkovania.

9. Za nedôvodné považoval krajský súd i námietky týkajúce sa nesprávneho vyhodnotenia zmluvy o sprostredkovaní v zmysle § 642 a nasl. Obchodného zákonníka, keďže žalovaný a správca dane pri daňovej kontrole a vo vyrubovacom konaní neposudzovali platnosť zmluvy o sprostredkovaní resp. vhodnosť jej uzavretia v súvislosti so zabezpečením „iba príležitosti“ pre žalobcu. Predmetom administratívneho konania bolo preukázanie, či skutočne došlo k vykonaniu sprostredkovateľskej činnosti a predmetný právny úkon vyhodnocoval pre účely zistenia, vyrubenia alebo vybratia dane iba z hľadiska jeho ekonomickej opodstatnenosti vo vzťahu k výsledkom, ktoré môžu viesť k účelovému obchádzaniu daňovej povinnosti alebo získaniu daňového zvýhodnenia. V súvislosti so sprostredkovateľskou činnosťou krajský súd uviedol, že správca dane tvrdenia žalobcu spochybnil, čím sa dôkazné bremeno na vyvrátenie pochybností správcu dane prenieslo na žalobcu a žalobca dôkazné bremeno neunesol. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011.

10. Krajský súd nepovažoval za dôvodné ani námietky týkajúce sa dokazovania, pretože správca dane na zistenie sporných skutočností vykonal dokazovanie v súlade s daňovým poriadkom, dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy ich vzájomnej súvislosti. V odôvodnení žalobou napadnutých rozhodnutí sa správca dane ako aj žalovaný vysporiadali so všetkými skutočnosťami a právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie nároku na odpočet DPH zo strany žalobcu. Krajský súd uviedol, že v zmysle ustanovenia § 139 ods. 2 SSP zaujal stanovisko k podstatným žalobným námietkam žalobcu, pričom za rozhodujúce považoval to, že v danom prípade nebolo hodnoverne preukázané dodanie sprostredkovateľskej činnosti a uskutočnenie reálneho obchodného reťazca medzi jednotlivými obchodnými spoločnosťami.

2.

11. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP a navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutia žalovaného, veci vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov súdneho a kasačného konania v plnom rozsahu.

12. Žalobca s poukazom na § 25 SSP, § 125 ods. 3 CSP a § 106 ods. 1 SSP namieta postup krajského súdu týkajúci sa doručenia podania žalovaného zo dňa 04.12.2018 č. 102479925/2018 - Vyjadrenie k žalobám. Žalobca uviedol, že predmetné podanie krajský súd doručil žalobcovi dňa 02.01.2019 ako

prílohu listu z 21.12.2018 č. 23S/92/2018 označeného ako Doručenie vyjadrenia. Žalobca uviedol, že samotné podanie žalovaného neobsahovalo žiadne prílohy, ani vo svojom texte na žiadne prílohy neodkazovalo, čiže zo žiadneho úkonu nevyplývalo, že by sa do dispozície krajského súdu dostali akékoľvek prílohy predložené žalovaným, či už v podobe administratívneho spisu alebo v inej podobe. Žalobca na uvedené Vyjadrenie k žalobám nereagoval, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe súdov, podľa ktorej súd nepristúpi k rozhodovaniu vo veci, pokiaľ v prípravnej fáze konania nemá zabezpečený prístup k úplnému, žurnalizovanému administratívne spisu žalovaného.

13. Žalobca konštatoval, že krajský súd už dňa 06.12.2018 prevzal od žalovaného podanie zo dňa 05.12.2018 č. 102480676/2018 označené ako Zaslание administratívnych spisov k žalobe č. 23S/92/2018, ktoré obsahovalo 2 ks príloh (spis FR SR a spis DÚ Banská Bystrica). Žalobca v tejto súvislosti namietal, že predmetné podanie, ani prílohy k nemu, mu krajský súd nedoručil, ich doručenie na krajský súd žalobcovi neoznámil, ani nevykonal žiadne vhodné opatrenia k tomu, aby žalobca mal o týchto podaniach vedomosť. Žalobca bol toho názoru, že postupom krajského súdu mu bola odopretá príležitosť zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a materiálmi, ktoré boli žalovaným predložené súdu s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim. Týmto postupom krajského súdu bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces.

14. Žalobca v tejto súvislosti ďalej poukázal na kontradiktórnosť konania a s ňou súvisiacou „rovnosť zbraní“, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany, pričom poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. IV. ÚS 147/04, sp. zn. IV. ÚS 42/09, sp. zn. IV. ÚS 259/2011) a rozhodnutia ESLP (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Baumann v. Rakúska republika, vo veci Komanický v. Slovenská republika, vo veci Trančíková v. Slovenská republika, Ringier Axel Springer v. Slovenská republika), rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 16/2012 a sp. zn. 2 Cdo 209/2014).

15. Žalobca ďalej namietal nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu pre absenciu dôvodov, pričom poukázal na rozsudok Nejvyššího správního soudu ČR, sp. zn. 8 Afs 73/2007. Mal za to, že krajský súd sa, okrem iných, vôbec nevysporiadal s námietkou žalobcu o tom, že žalovaný (ako i správca dane) nepostupoval podľa zásady rovnakého prístupu podľa vlastného materiálu žalovaného pre posúdenie možnosti uplatniť § 69 ods. 5 zákona o DPH v prípade zistenia zneužívajúceho konania v kontexte judikatúry Súdneho dvora EÚ, vydaného Odborom daňovej metodiky, Oddelenia metodiky DPH, Finančného riaditeľstva SR z 21.04.2017, uplatnenou v bode 15. správnych žalôb z 05.08.2018. Podotkol, že s uvedenou námietkou sa nevysporiadal ani žalovaný vo vyjadrení k žalobám zo 04.12.2019 a uvedeným pokynom sa neriadil ani pri prijatí preskúmaných rozhodnutí č. 101083780/2018 a č. 101083708/2018. Žalobca uviedol, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov ako nesprávny procesný postup znemožňujúci účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP uznáva i právna teória.

3.

16. Žalovaný sa vo vyjadrení zo dňa 22.07.2019 stotožnil s právnym posúdením v rozsudku krajského súdu a námietku žalobcu v kasačnej sťažnosti považoval za neopodstatnenú.

4.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

18. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v

ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 135 ods. 1 SSP, na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

22. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

23. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu DPH za zdaňovacie obdobie január až december 2014, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 102300698/2017 zo dňa 06.11.2017, ktorý bol spolu s výzvou číslo 102307628/2017 zo dňa 06.11.2017 daňovému subjektu doručený dňa 15.11.2017. Vo vyrubovacom konaní vydal podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku dňa 12.02.2018 - rozhodnutie č. 100340608/2018, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 57.970,63 € na DPH za zdaňovacie obdobie november 2014 a rozhodnutie č. 100340319/2018 zo dňa 12.02.2018, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 71.509,93 € na DPH za zdaňovacie obdobie október 2014. Na základe odvolaní žalobcu žalovaný rozhodnutiami č. 101083780/2018 a č. 101085708/2018 zo dňa 04.06.2018 napadnuté rozhodnutia správcu dane potvrdil.

24. Žalobca doručil dňa 06.08.2018 Krajskému súdu v Banskej Bystrici dve všeobecné správne žaloby, ktorými sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného. Krajský súd v Banskej Bystrici viedol konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101083780/2018 zo dňa 04.06.2018 pod sp. zn. 23S/92/2018 a konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101083708/2018 zo dňa 04.06.2018 pod sp. zn. 23S/93/2018. Uznesením č. k. 23S/92/2018-46 zo dňa 08. 11.2018 krajský súd spojil veci na spoločné konanie, ktoré bolo ďalej vedené pod sp. zn. 23S/92/2018.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Sžfk/54/2019 zo dňa 05.11.2019. vylúčil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101083708/2018 zo dňa 04.06.2018, vedené pôvodne na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod spisovou značkou 23S/93/2018 a na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod spisovou značkou 4Sžfk/54/2019 na samostatné konanie, vedené pod sp. zn. 4Sžfk/65/2019 z procesných dôvodov.

26. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/92/2018-79 zo dňa 27.03.2019, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutí žalovaného č. 101083780/2018 a č. 101085708/2018 zo dňa 04.06.2018, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

5.

27. Podľa § 81 ods. 1 SSP, účastníci konania, ich zástupcovia, osoby zúčastnené na konaní a zástupca

zainteresovanej verejnosti majú právo nahliadať do súdneho spisu a jeho príloh a robiť si z neho výpisy a odpisy alebo žiadať, aby im bol takýto výpis alebo odpis vydaný.

28. Podľa § 102 ods. 1 SSP, orgány verejnej správy sú povinné na požiadanie predložiť správne súdu v určenej lehote riadne vedený administratívny spis alebo iné doklady, listiny a písomnosti, ako aj podať vyjadrenie k veci.

29. Podľa § 106 ods. 1 SSP, ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenia alebo nerozhodne vo veci bez nariadenia pojednávania, zašle bezodkladne žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov k žalobe. Žalobca sa k nim môže vyjadriť v lehote určenej správnym súdom.

30. Podľa § 106 ods. 2 SSP, k vyjadreniu žalobcu sa môžu účastníci konania vyjadriť v lehote určenej správnym súdom. Na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať, o čom účastníkov konania poučí.

31. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

32. Podľa § 461 SSP, kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

33. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje s v celom rozsahu.

34. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný, vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti.

35. V zmysle § 440 ods. 1 písm. f) SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

36. Kasačný súd vychádzajúc z dôvodu kasačnej sťažnosti považoval za potrebné zdôrazniť, že „základný rámec práva na spravodlivé súdne konanie (práva na spravodlivý proces - right to faire trail), aplikovateľný pre správne súdne konanie (rovnako ako pre civilné konanie) obsiahnutý v čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho protokolov, bol uverejnený oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb., s účinnosťou od 18.marca 1992. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky obsah základného práva na spravodlivý proces pomerne zložito štruktúrovaný a patrí do neho viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnosť konania, konanie bez zbytočných prieťahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojoľného postupu súdu a

ďalšie). Právo na spravodlivý proces sa vymedzuje ako procesné právo. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup správneho súdu, ktorým sa znemožnila účastníkovi konania realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.“ (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 1613-1615).

37. Námietku žalobcu, týkajúcu sa nesprávneho procesného postupu krajského súdu, ktorý mal spočívať v tom, že žalobcovi zaslal len podanie žalovaného zo dňa 04.12.2018 č. 102479925/2018 označené ako „Vyjadrenie k žalobám“ bez príloh vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú. Kasačný súd má zo súdneho spisu preukázané, že vyjadrenie žalovaného k podaným žalobám bolo žalobcovi zaslané a doručené. V súvislosti s námietkou, že krajský súd nedoručil žalobcovi podanie žalovaného zo dňa 05.12.2018 č.102480676/2018, označené ako „Zaslanie administratívnych spisov k žalobe č. 23S/92/2018“, v prílohe ktorého boli administratívne spisy orgánov verejnej správy, resp. že krajský súd neoznámil žalobcovi ich doručenie, kasačný súd dáva do pozornosti žalobcu, že uvedená povinnosť krajskému súdu nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, naopak žalobca má podľa § 81 ods. 1 SSP právo nahliadať do súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis.

38. Pokiaľ žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že uvedeným postupom krajského súdu mu bola odopretá príležitosť zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a materiálmi, ktoré boli žalovaným predložené krajskému súdu s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim, kasačný súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že námietka žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces, s odkazom na ním citované rozsudky ESLP a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v kasačnej sťažnosti, nie je dôvodná.

39. Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd sa v odôvodnení nevysporiadal s námietkou, že žalovaný (ako i správca dane) nepostupoval podľa zásady rovnakého prístupu podľa vlastného materiálu žalovaného pre Posúdenie možnosti uplatniť § 69 ods. 5 zákona o DPH v prípade zistenia zneužívajúceho konania v kontexte judikatúry Súdného dvora EÚ, vydaného Odborom daňovej metodiky, Oddelenia metodiky DPH, Finančného riaditeľstva SR z 21.4.2017, uplatnenou v bode 15. správnych žalôb z 05.08.2018.

40. K uvedenej námietke považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky z Ústavy SR ani z Dohovoru nemožno vyvodzovať, že odôvodnenie rozhodnutia súdom sa musí zaoberať zvlášť každým žalobným bodom, aj keď niektorý z účastníkov konania môže určitý argument považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/01). Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa konštantnej judikatúry súdu, reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti, musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom.

41. Zároveň senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010, v ktorom ústavný súd konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje v zásade právne otázky, t. j. zákonnosť napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ďalej zdôraznil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

42. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne iné sťažnostné dôvody, právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvostupňového súdu je nepochybné, z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podaných žalôb a k ich zamietnutiu. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobcu, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.

43. Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že rozhodnutie krajského súdu, žalovaného a správcu dane obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy zhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Z týchto dôvodov kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP, keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

6.

44. O náhrade trov kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalobca v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona prislúcha len v prípadoch, ktoré v tejto veci nenastali (§ 168 SSP), preto žalobcovi právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.